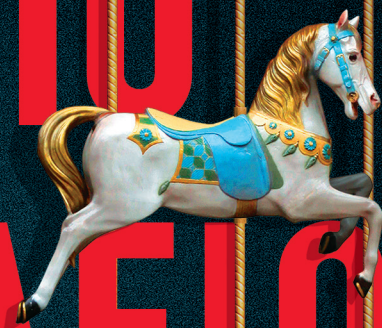
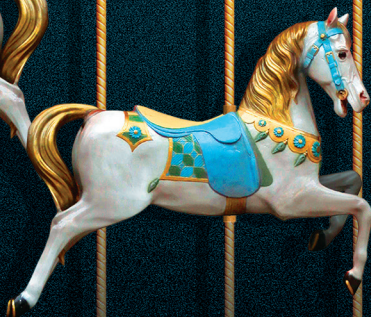

ΤΖΙΝ ΦΙΛΙΠΣ

ΑΓΡΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 28 ΧΩΡΕΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΤΑΙΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FIERCE KINGDOM
Από τις Εκδόσεις Viking, Νέα Υόρκη 2017
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Άγριο βασίλειο
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Gin Phillips
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Καπνίσση
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δημήτρης Πήχας
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jason Ramirez
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Gin Phillips, 2017
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Ollgy/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2170-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2171-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖΙΝ ΦΙΛΙΠΣ

ΑΓΡΙΟ

ΒΑΣΙΛΕΙΟ

*Μετάφραση:
Κατερίνα Καπνίση*

*Στον Ιλάι,
που έχει ολάκερους κόσμους μέσα του*

Θέλω απλώς να ξέρω αν ένας ήχος μπορεί να δημιουργήσει ένα αγόρι. Ή αν μια γυναίκα γίνεται μητέρα όταν νομίζει ότι ακούει ένα μωρό να κλαίει για εκείνη.

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΧΙΟΥΙ
«Questions for Emily»

4:55 μ.μ.

Για αρκετή ώρα η Τζόαν κατάφερε να ισορροπεί στο μαλακό σημείο των γυμνών πελμάτων της με γόνατα λυγισμένα και με τη φούστα της να γλιστρώνει στο έδαφος. Τώρα, όμως, οι μηροί της εξαντλούνται· έτσι βάζει το ένα της χέρι κάτω και βολεύεται πάνω στην άμμο.

Κάτι την καρφώνει στο κόκαλο του ισχίου της. Απλώνει το χέρι κάτω από το πόδι και ψαρεύει μια μικρή πλαστική λόγχη –όχι μακρύτερη από ένα δάχτυλο–, και αυτό δεν της προκαλεί καμία έκπληξη, επειδή πάντα βρίσκει μικροσκοπικά όπλα σε απίθανα μέρη.

«Έχασες μια λόγχη;» ρωτάει. «Ή αυτό είναι σκήπτρο;»

Ο Λίνκολν δεν της απαντάει, παρόλο που παίρνει το πλαστικό κομμάτι από την ανοιχτή παλάμη της. Προφανώς περιμένει ώρα μέχρι τα πόδια της να είναι διαθέσιμα – ο Λίνκολν πηγαίνει πίσω ενώ κάθεται άνετα πάνω στους μηρούς της, χωρίς ίχνος άμμου πάνω του. Είναι σχολαστικός με την καθαριότητα· ποτέ δεν του άρεσε η ζωγραφική με τα χέρια.

«Θέλεις μια μύτη, μαμά;» ρωτάει.

«Έχω μύτη», λέει εκείνη.

«Θέλεις άλλη μία;»

«Ποιος δε θα 'θελε;»

Οι σκούρες μπούκλες του χρειάζονται κόψιμο πάλι, και

τις διώχνει από το μέτωπό του. Τα φύλλα πέφτουν αργά κάτω γύρω τους. Η ξύλινη στέγη, στηριγμένη πάνω σε τραχιά, στρογγυλά δοκάρια, ρίχνει πάνω τους την παχιά της σκιά, αλλά έξω απ' αυτήν το φως του ήλιου και οι σκιές δημιουργούν μοτίβα που μετακινούνται πάνω στο γκρι χαλίκι καθώς ο άνεμος φυσάει ανάμεσα απ' τα δέντρα.

«Από πού παίρνεις αυτές τις επιπλέον μύτες;»

«Από το κατάστημα με τις μύτες».

Η Τζόαν γελάει ενώ βουλιάζει πίσω στα χέρια της, παραδομένη στο άγγιγμα της γης που κολλάει. Τινάζει λίγους υγρούς κόκκους κάτω από τα νύχια της. Το Σκάμμα Ανακάλυψης Δεινοσαύρων είναι πάντα υγρό και κρύο, χωρίς να το αγγίζει ποτέ ο ήλιος, αλλά παρά την άμμο πάνω στη φούστα της και τα κολλημένα φύλλα στην μπλούζα της, αυτό είναι ίσως το αγαπημένο μέρος της στον ζωολογικό κήπο – μακριά από τα κεντρικά μονοπάτια, μετά το καρουζέλ και τον αχυρώνα με τα κατοικίδια και τα κλουβιά με τους κόκορες, πίσω, μέσα από τη χορταριασμένη, δασώδη περιοχή που έχει απλώς την επιγραφή ΔΑΣΟΤΟΠΟΣ. Είναι κυρίως δέντρα και βράχια και λίγα μοναχικά ζώα εδώ πίσω, κατά μήκος των στενών χαλικόστρωτων μονοπατιών: Είναι ένας γύπας που ζει μέσα σε ένα πάγκο με ένα –ποιος ξέρει για ποιο λόγο;– φορηγάκι τρυπημένο απ' τη σκουριά. Μια κουκουβάγια που αγριοκοιτάζει ένα κρεμαστό μασώμενο παιχνίδι. Άγριες γαλοπούλες που πάντα κάθονται, ακίνητες· δεν είναι απολύτως σίγουρη ότι όντως έχουν πόδια. Φαντάζεται μια φάρσα κάποιου βάνουσου κυνηγού, κάποιο είδος κολιέ, λεκιασμένου από ιδρώτα, με περασμένα πόδια γαλοπούλας.

Της αρέσει η πρόχειρη παραδοξότητα αυτού του δάσους, που πάντα μετατρέπεται, με κάποια χλιαρή προσπάθεια, σε πραγματική ατραξιόν. Αυτόν τον καιρό μια εναέρια τροχαλία είναι περασμένη ανάμεσα στα δέντρα, αν και ποτέ δε βλέ-

πει κανέναν να κρέμεται από κει. Θυμάται εδώ ηλεκτρονικά κινούμενους δεινόσαυρους, κάνα δυο χρόνια νωρίτερα, και κάποτε υπήρχε ένα στοιχειωμένο μονοπάτι. Υπάρχουν ίχνη από πιο μακρινές ζωές: μεγάλες κοτρόνες που η Τζόαν υποθέτει ότι είναι αληθινές αλλά ενδεχομένως να μην είναι, συν τους φράχτες από κορμούς κομμένους στα δύο και μια καλύβα αποικιακού σιλι. Κανένας εμφανής σκοπός σε τίποτε απ' αυτά. Άδειες τσιμεντένιες στέρες μπορεί να ήταν ποτίστρες για μεγάλα θηλαστικά. Γίνονται περιστασιακά προσπάθειες σε ένα φυσικό μονοπάτι, τυχαία σήμανση που κάνει έναν περίπατο να έχει αίσθηση λιγότερο ασφαλή παρά περισσότερο – ένα δέντρο χαρακτηρισμένο ως ΣΑΣΣΑΦΡΑΣ, ενώ τα είκοσι δέντρα γύρω του παραμένουν ανώνυμα.

«Άσε με τώρα να σου πω κάτι», αρχίζει ο Λίνκολν, ενώ το χέρι του προσγειώνεται στο γόνατό της. «Ξέρεις τι θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει ο Όντιν;»

Στην πραγματικότητα, τώρα τελευταία ξέρει ένα σωρό πράγματα για τους θεούς της νορβηγικής μυθολογίας.

«Ένα κατάστημα με μάτια;» λέει η Τζόαν.

«Ναι, στ' αλήθεια. Επειδή τότε θα μπορούσε να μη φοράει την καλύπτρα ματιού».

«Εκτός κι αν του αρέσει η καλύπτρα του».

«Εκτός κι αν συμβαίνει αυτό», συμφωνεί ο Λίνκολν.

Στην άμμο γύρω τους βρίσκονται σκόρπιοι μικροί πλαστικοί ήρωες και κακοί – ο Θορ και ο Λόκι· ο Κάπτεν Αμέρικα, ο Γκριν Λάντερν και ο Άιρον Μαν. Όλα καταλήγουν στους υπερήρωες τελευταία. Ψεύτικοι σκελετοί παραμονεύουν αποκάτω τους σε αυτό το σκάμμα με την άμμο – οι σπόνδυλοι μερικτών ζώων που έχουν εξαφανιστεί προεξέχουν από την άμμο πίσω τους, ενώ υπάρχει ένας κουβάς με φθαρμένες βούρτσες για να διώχνουν την άμμο. Εκείνη και ο Λίνκολν έρχονταν εδώ και έσκαβαν για οστά δεινοσαύρων, τότε στην προη-

γούμενη ζωή του ως τρίχρονο. Τώρα, όμως, δύο μήνες μετά τα τέταρτα γενέθλιά του, έχει ξεπεράσει κατά πολύ τον παλιό αρχαιολόγο μέσα του.

Το σκάμμα με τους δεινόσαυρους είναι τώρα το Νησί της Σιωπής, η φυλακή όπου ο Λόκι, ο απατεώνας αδερφός του Θορ, ήταν φυλακισμένος, και –όταν δεν προκύπτουν ερωτήσεις για επιπλέον μύτες– στην ατμόσφαιρα αντηχεί μια επική μάχη καθώς ο Θορ προσπαθεί να κάνει τον Λόκι να ομολογήσει ότι δημιούργησε έναν δαίμονα από φωτιά.

Ο Λίνκολν σκύβει μπροστά, και το έπος του ξανάρχισε.

«Ο απαίσιος κακός χαχάνισε», αφηγείται ο Λίνκολν. «Αλλά τότε ο Θορ είχε μια ιδέα!»

Λέει ότι αυτές είναι δικές του ιστορίες, και μπορεί να διαρκέσουν για ώρες αν η Τζόαν το επιτρέψει. Προτιμά εκείνες όπου ο Λίνκολν επινοεί τους δικούς του χαρακτήρες. Έχει πλάσει έναν κακό με το όνομα Αλογάνθρωπος, που μεταμορφώνει τους ανθρώπους σε άλογα. Ο αιώνιος εχθρός του είναι ο Αλογοφόν, που μετατρέπει αυτά τα άλογα πάλι σε ανθρώπους. Ένας φαύλος κύκλος.

Η Τζόαν μισοκαταλαβαίνει τις αλλαγές στον τόνο και τις διακυμάνσεις της φωνής του καθώς εκείνος τεστάρει τους διαφορετικούς ήρωές του. Εκείνη, όμως, τριγυρίζει ευχάριστα. Τα πρωινά τα μονοπάτια αυτά θα ήταν γεμάτα καρότσια και μητέρες με κολάν, αλλά αργά το απόγευμα οι περισσότεροι επισκέπτες έχουν πάρει δρόμο. Εκείνη και ο Λίνκολν έρχονται εδώ μερικές φορές αφού τον πάρει από το σχολείο –εναλλάξ στον ζωολογικό κήπο και στη βιβλιοθήκη και στα πάρκα και στο μουσείο επιστήμης– και τον οδηγεί προς το δάσος όταν μπορεί. Εδώ κι εκεί υπάρχουν γρύλοι, ή ακούγονται σαν γρύλοι, και πουλιά που κελαηδούν και φύλλα που θροΐζουν, αλλά κανένας ανθρώπινος ήχος εκτός από τον Λίνκολν που λέει φωναχτά τον διάλογό του. Έχει αφομοιώσει το λε-

ξιλόγιο από συνομιλίες υπερηρώων και μπορεί να το επαναλαμβάνει μηχανικά και να το κάνει δικό του.

«Υπήρχε ένα μυστικό όπλο στη ζώνη του!»

«Το μοχθηρό σχέδιό του απέτυχε!»

Τραντάζεται από ενθουσιασμό. Κάθε σημείο του σώματός του τρέμει, από το μαλακό τμήμα στις πατούσες του μέχρι τις στρομπουλές και μικρές γροθιές του. Ο Θορ ανεβοκατεβαίνει στον αέρα, και ο Λίνκολν αναπηδά, και η Τζόαν αναρωτιέται αν ο Λίνκολν λατρεύει την ιδέα της επικράτησης του καλού πάνω στο κακό ή αν απλώς του αρέσει πολύ η συναρπαστική μάχη, και αναρωτιέται πότε θα έπρεπε να αρχίσει να ξεκαθαρίζει ότι υπάρχει μια μέση οδός ανάμεσα στο καλό και στο κακό που οι περισσότεροι άνθρωποι ακολουθούν, αλλά εκείνος είναι τόσο ευτυχισμένος, που η Τζόαν δε θέλει να περιπλέξει τα πράγματα.

«Ξέρεις τι γίνεται μετά, μανούλα;» ρωτάει. «Αφού του ρίχνει μπουνιά ο Θορ;»

«Τι;» λέει εκείνη.

Έχει τελειοποιήσει την τέχνη της ικανότητας να ακούει η μισή ενόσω η άλλη μισή είναι ζαλισμένη.

«Ο Λόκι στην πραγματικότητα έλεγχε το μυαλό του Θορ. Και η μπουνιά τον κάνει να χάσει τις δυνάμεις του!»

«Αχ», λέει εκείνη. «Και μετά τι;»

«Ο Θορ σώζει την κατάσταση!»

Συνεχίζει να μιλάει —«Υπάρχει, όμως, ένας καινούργιος κακός στην πόλη, αγόρια!»— καθώς εκείνη μαζεύει και τεντώνει τα δάχτυλα των ποδιών της. Σκέφτεται.

Σκέφτεται ότι πρέπει να βρει τι γαμήλιο δώρο θα πάρει στη φίλη της τη Μάρει – υπάρχει μια καλλιτέχριδα που κάνει πίνακες με σκύλους, και ένας απ' αυτούς φαίνεται να είναι πολύ καλή επιλογή, οπότε θα 'πρεπε να στείλει ένα e-mail και να κανονίσει την παραγγελία, παρόλο που η «παραγγε-

λία» είναι ενδεχομένως ένα είδος προσβλητικής λέξης για έναν καλλιτέχνη. Θυμάται ότι είχε πρόθεση να τηλεφωνήσει στην αδερφή της γιαγιάς της το πρωί και νομίζει ότι ίσως, αντί γι' αυτό –λύνει προβλήματα εδώ κι εκεί, σε μια αναλαμπή πνευματικής απόδοσης καθώς ο Λόκι θάβεται στην άμμο–, ίσως, αντί γι' αυτό, λοιπόν, να στείλει ταχυδρομικά στην αδερφή της γιαγιάς της εκείνη την ξεκαρδιστική χαρτοσακούλα-μαϊμού που έφτιαξε ο Λίνκολν στο σχολείο. Σίγουρα το έργο του είναι καλύτερο από ένα τηλεφώνημα, παρόλο που ενέχει μια δόση εγωισμού, αφού η Τζόαν απεχθάνεται να μιλάει στο τηλέφωνο, και, εντάξει, είναι ψευτοδικαιολογία –το ξέρει–, αλλά καταλήγει στη χαρτοσακούλα-μαϊμού, παρ' όλα αυτά. Σκέφτεται τη σος κολοκύθας που κάνει η αδερφή της γιαγιάς της. Σκέφτεται τα τσιπς μπανάνας που έχουν απομείνει στο ντουλάπι της κουζίνας. Σκέφτεται τον Μπρους Μποξλάιτνερ. Τότε στο γυμνάσιο είχε ελαφρώς εμμονή με αυτόν στο *Scarecrow and Mrs. King**, και ανακάλυψε ότι η σειρά είναι διαθέσιμη ολόκληρη διαδικτυακά, έτσι την ξαναβλέπει, επεισόδιο επεισόδιο –βλέπεται μια χαρά για σειρά της δεκαετίας του '80, με τους κατασκόπους του Ψυχρού Πολέμου και τα κακοχτενισμένα μαλλιά–, και δεν μπορεί να θυμηθεί αν ο Λι και η Αμάντα τελικά φιλιούνται στο τέλος της δεύτερης σεζόν ή στην τρίτη, και έχει άλλα έξι επεισόδια στη δεύτερη σεζόν, αλλά μπορεί κάλλιστα να τα πηδήξει και να πάει κατευθείαν στην τρίτη.

Ένας τρυποκάρυδος κοπανάει το ράμφος του κάπου εκεί κοντά και η Τζόαν επανέρχεται στο εδώ και τώρα. Παρατηρεί ότι η μυρμηγκιά στο χέρι του Λίνκολν μεγαλώνει. Μοιάζει

* Αμερικανική τηλεοπτική σειρά που προβαλλόταν από το 1983 ως το 1987. (Σ.τ.Μ.)

με ανεμώνη. Γίνεται αυτή η όμορφη μετατόπιση σκιών πάνω στο χαλίκι, και ο Λίνκολν κάνει το γέλιο του μοχθηρού κακού, και της έρχεται στον νου ότι αυτά τα απογεύματα με το βάρος του γιου της πάνω στα πόδια της, το δάσος γύρω τους, είναι κάτι σαν ευφορία.

Ο Θορ πέφτει πάνω στο πόδι της, ενώ το πλαστικό κεφάλι του προσγειώνεται στο μεγάλο της δάχτυλο.

«Μανούλα;»

«Ναι;»

«Γιατί δε φοράει ο Θορ το κράνος του στην ταινία;»

«Νομίζω ότι είναι δυσκολότερο να δει φορώντας κράνος.»

«Δε θέλει, όμως, να είναι προστατευμένο το κεφάλι του;»

«Υποθέτω ότι μερικές φορές το φοράει και μερικές όχι. Εξαρτάται από τη διάθεσή του.»

«Νομίζω ότι θα πρέπει να προστατεύει το κεφάλι του όλη την ώρα», λέει. «Είναι επικίνδυνο να μάχεσαι χωρίς κράνος. Γιατί νομίζεις ότι ο Κάπτεν Αμέρικα φοράει μόνο κουκούλα; Δεν είναι καλή προστασία, σωστά;»

Ο Πολ βαριέται με αυτή την υπερηρωική πάρλα –ο σύζυγός της θα προτιμούσε να μιλάει για αγωνιστικά συστήματα στο φούτμπολ και για βασικές πεντάδες στο NBA–, αλλά την Τζόαν δεν την πειράζει. Κάποτε είχε εμμονή με τη Γουόντερ Γούμαν. Τους Σούπερ Φρεντς. Τον Απίθανο Χαλκ. *Ποιος θα κέρδιζε σε μάχη*, ρώτησε μια φορά τον θείο της, *ο Σούπερμαν ή ο Απίθανος Χαλκ*; Εκείνος είχε πει *Λοιπόν, αν έχανε ο Σούπερμαν, θα μπορούσε άνετα να πετάξει μακριά, και εκείνη θεώρησε πως αυτή ήταν μια αδιαμφισβήτητα ευφυέστατη απάντηση.*

«Ο Κάπτεν Αμέρικα έχει την ασπίδα του», λέει στον Λίνκολν. «Αυτή χρησιμοποιεί για προστασία.»

«Κι αν δεν προλάβει να τη βάλει πάνω απ' το κεφάλι του;»

«Είναι πολύ γρήγορος.»

«Και πάλι», λέει ο Λίνκολν, χωρίς να έχει πειστεί.

«Ξέρεις, έχεις δίκιο», λέει εκείνη, επειδή όντως έχει. «Θα 'πρεπε στ' αλήθεια να φοράει κράνος».

Κάτι σαν τεχνητός βράχος αποτελεί τον πίσω τοίχο του σκάμματος, μπεζ και προεξέχων, και ένα μικρό ζώο χώνεται γύρω του από πίσω. Ελπίζει να μην είναι αρουραίος. Φαντάζεται έναν σκίουρο, αλλά σιγουρεύεται ότι δε γυρίζει το κεφάλι της.

Ανοίγει την τσάντα της για να κοιτάξει καλά το τηλέφωνό της. «Μάλλον πρέπει να αρχίσουμε να κατευθυνόμαστε προς την πύλη σε περίπου πέντε λεπτά», λέει.

Όπως κάνει συνήθως όταν εκείνη λέει ότι είναι ώρα να σταματήσει το παιχνίδι, ο Λίνκολν προσποιείται ότι δεν έχει μιλήσει καθόλου.

«Φοράει πάντα μάσκα ο Δρ Ντουμ;» ρωτάει εκείνος.

«Με άκουσες;» ρωτάει εκείνη.

«Ναι».

«Τι είπα;»

«Ότι ετοιμαζόμαστε να φύγουμε».

«Εντάξει», λέει. «Ναι, ο Δρ Ντουμ φοράει πάντα μάσκα.

Λόγω των σημαδιών του».

«Σημαδιών;»

«Αμέ, τα σημάδια που απέκτησε στο εργαστηριακό πείραμα».

«Γιατί να φοράει μάσκα λόγω των σημαδιών;»

«Επειδή θέλει να τα καλύψει», λέει εκείνη. «Νομίζει ότι είναι άσχημα».

«Γιατί να νομίζει ότι είναι άσχημα;»

Η Τζόαν παρακολουθεί ένα έντονο πορτοκαλί φύλλο που προσγειώνεται. «Γιατί τον έκαναν να νιώθει διαφορετικός», λέει. «Μερικές φορές οι άνθρωποι δε θέλουν να φαίνονται διαφορετικοί».

«Δε νομίζω ότι τα σημάδια είναι άσχημα».

Καθώς ο Λίνκολν μιλάει, ένας ξαφνικός, δυνατός ήχος διαπερνά το δάσος. Δύο κρότοι, μετά περισσότεροι. Ξεροί κρότοι, σαν να σκάνε μπαλόνια. Ή πυροτεχνήματα. Προσπαθεί να φανταστεί τι θα μπορούσε να κάνει κανείς σε έναν ζωολογικό κήπο που να ακούγεται σαν μικρές εκρήξεις. Κάτι που σχετίζεται με τις εορταστικές εκδηλώσεις του Χάλοουιν; Έχουν κρεμάσει φώτα παντού τριγύρω –όχι εδώ στον Δασότοπο, αλλά παντού στα πιο δημοφιλή μονοπάτια–, οπότε μπορεί να εξεερράγη ένας μετασηματιστής; Γίνονται κατασκευαστικά έργα, είναι κανένα κομπρεσέρ;

Ακούγεται κι άλλος κρότος. Κι άλλος. Κι άλλος. Ακούγονται υπερβολικά δυνατά για να είναι μπαλόνια, υπερβολικά σποραδικά για να είναι κομπρεσέρ.

Τα πουλιά είναι σιωπηλά, όμως τα φύλλα εξακολουθούν να πέφτουν.

Ο Λίνκολν δεν ενοχλείται.

«Θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω τον Μπάτμαν μου ως Δρα Ντουμ;» ρωτάει. «Φοράει μαύρα. Και, αν τον χρησιμοποιήσω, μπορείς να του φτιάξεις το κατάλληλο είδος μάσκας;»

«Αμέ», λέει εκείνη.

«Με τι θα τη φτιάξεις;»

«Με αλουμινόχαρτο», προτείνει.

Ένας σκίουρος κινείται στη στέγη του σκάμματος με την άμμο και η Τζόαν ακούει τον ήπιο θόρυβο του χτύπου όταν εκείνος κάνει άλμα προς ένα δέντρο.

«Και τι θα χρησιμοποιήσουμε για τις σημαδούρες;» ρωτάει ο Λίνκολν.

Η Τζόαν κοιτάζει κάτω προς το μέρος του.

«Σημαδούρες;» επαναλαμβάνει.

Εκείνος γνέφει καταφατικά. Γνέφει και εκείνη καταφατικά, ενώ συλλογίζεται και το ξαναπαίζει στο μυαλό της. Αφήνε-

ται στην αποκωδικοποίηση του τρόπου λειτουργίας του εγκεφάλου του: είναι από τα κομμάτια της μητρότητας που την έχει χαροποιήσει ακόμα περισσότερο επειδή δε γνώριζε ότι υπήρχε κάτι τέτοιο. Το μυαλό του είναι περίπλοκο και μοναδικό, υφαίνοντας κόσμους δικούς του. Στον ύπνο του μερικές φορές θα φωνάξει ολόκληρες προτάσεις –«Μην κατεβείτε τη σκάλα!»–, και υπάρχουν παράθυρα στον εσωτερικό μηχανισμό του, φευγαλέες ματιές, αλλά η Τζόαν ποτέ δε θα τα μάθει πραγματικά όλα, και αυτό είναι συναρπαστικό. Ο Λίνκολν είναι ένα τελειώς ξεχωριστό πλάσμα, τόσο πραγματικό όσο και εκείνη.

Σημαδούρες. Δουλεύει στο μυαλό της τον γοίφο.

«Εννοείς τις σημαδούρες στο πρόσωπό του;» ρωτάει.

«Ναι. Εκείνα που νομίζει ότι είναι άσχημα».

Γελάει. «Α. Εγώ έλεγα “σημάδια” – ξέρεις, όπως εκείνο στο χέρι του μπαμπά όπου το νερό τον έκαψε όταν ήταν μικρός; Ή εκείνο στο γόνατό μου από τότε που έπεσα κάτω;»

«Α», λέει συνεσταλμένα. Γελάει και εκείνος. Πιάνει γρήγορα τα αστεία. «Σημάδια, όχι σημαδούρες. Οπότε δε νομίζει ότι οι σημαδούρες είναι άσχημες;»

«Δεν ξέρω στ’ αλήθεια πώς νιώθει ο Δρ Ντουμ για τις σημαδούρες», λέει εκείνη.

«Δεν τις έχει στο πρόσωπό του».

«Όχι. Εκείνα είναι σημάδια».

Ακούει, εν μέρει συλλογιζόμενη αν θα μπορούσε να είχε χειριστεί την ιδέα των σημαδιών με περισσότερο τακτ, εν μέρει αναρωτώμενη αν άκουσε όντως πυροβολισμούς. Δε θα μπορούσαν να είναι, όμως, πυροβολισμοί. Κι αν ήταν, θα είχε ακούσει κάτι άλλο μέχρι τώρα. Ουρλιαχτά ή σειρήνες ή μια φωνή από ένα μεγάφωνο που να κάνει κάποιου είδους ανακοίνωση.

Δεν υπάρχει τίποτα.

Παρακολουθεί υπερβολικά πολλές μάχες.

Ελέγχει το τηλέφωνό της. Έχουν μόνο λίγα λεπτά μέχρι να κλείσει ο ζωολογικός κήπος, και το πιο πιθανό είναι ότι δε θα τους αντιληφθούν εδώ πίσω στο δάσος. Έχει φανταστεί το σενάριο περισσότερες από μία φορές: να κατασκηνώσουν στον ζωολογικό κήπο για να βγάλουν τη νύχτα, ίσως ακόμα και σκόπιμα να κρύβονται εδώ πίσω, να πηγαίνουν να επισκεφθούν τα ζώα μες στο μαύρο σκοτάδι τα μεσάνυχτα – παιδικά βιβλία έχουν γραφτεί για τέτοιες καταστάσεις. Είναι γελοίο, φυσικά, επειδή σίγουρα υπάρχουν φύλακες. Όχι ότι έχει προσέξει ποτέ κάποιον φύλακα εδώ.

Θα πρέπει να βιαστούν.

«Πρέπει να φύγουμε, γλυκέ μου», λέει ενώ τον σηκώνει από τον κόρφο της, περιμένοντας μέχρι να σηκώσει το βάρος του στα πόδια του, πράγμα που κάνει απρόθυμα. Η Τζόαν θεωρεί ότι ο Λίνκολν θα 'πρεπε να φοράει μπουφάν, αλλά εκείνος ορκίστηκε ότι δεν κρύωνε, έτσι του επέτρεψε να το αφήσει στο αυτοκίνητο.

«Έχουμε λίγο ακόμα χρόνο;» ρωτάει.

Εκείνη σηκώνεται από την άμμο και γλιστράει τα πόδια της μέσα στα σανδάλια. Αυτή η προτίμηση για σανδάλια είναι ο λόγος που δεν είχε το ηθικό δικαίωμα να του πει να φορέσει μπουφάν.

«Όχι», λέει. «Είναι σχεδόν πεντέμισι. Είναι η ώρα που κλείνουν. Λυπάμαι. Πρέπει να βγούμε από δω γρήγορα, διαφορετικά μπορεί να μας κλειδώσουν μέσα».

Η Τζόαν αρχίζει τώρα να αγχώνεται με αυτή την πιθανότητα – περίμενε πάρα πολύ, και έχουν ολοκληρω τη διαδρομή να διανύσουν για να βγουν από το δάσος, και μετά τη μεγάλη διαδρομή μέσα από τον Παιδότοπο, και πραγματικά ίσα που θα προλάβουν.

«Μπορούμε να σταματήσουμε στην παιδική χαρά και να πάμε από τη γέφυρα;» ρωτάει ο Λίνκολν.

«Όχι σήμερα. Μπορούμε να ξανάρθουμε αύριο».

Γνέφει καταφατικά και βγαίνει από την άμμο έξω, στο αραιό γρασίδι. Δεν του αρέσει να παραβαίνει κανόνες. Αν οι άνθρωποι του ζωολογικού κήπου λένε ότι είναι ώρα να πάμε σπίτι, τότε θα πάει σπίτι.

«Μπορείς να με βοηθήσεις με τα παπούτσια μου;» ρωτάει.
«Και να βάλεις τους άντρες μου στην τσάντα σου;»

Εκείνη σκύβει, σκουπίζει την άμμο από τα πέλματά του, μετά τραβάει τις κάλτσες του πάνω από τα ανοιχτόχρωμα δάχτυλα των ποδιών του και τις πλατιές, αφράτες παπούσες του. Ανοίγει τα σκρατς των παπουτσιών τένις που φοράει ο Λίνκολν και κοιτάζει πάνω για να δει έναν καρδινάλιο να προσγειώνεται σε απόσταση ενός χεριού. Τα ζώα δεν έχουν καθόλου φόβο μέσα τους εδώ πέρα. Μπορεί μερικές φορές να εντοπίσει μισή ντουζίνα σπουργίτια ή σκιουράκια σε απόσταση λίγων μέτρων ενώ παρατηρεί κάποια μάχη που σκηνοθετεί ο Λίνκολν.

Ρίχνει τις πλαστικές φιγούρες του μέσα στην τσάντα της.
«Έτοιμοι», λέει.

5:23 μ.μ.

Η Τζόαν σαρώνει με το βλέμμα το σκάμμα με την άμμο για να εντοπίσει τυχόν ξεχασμένους πλαστικούς άντρες και κατόπιν παίρνει τον Λίνκολν από το χέρι και κατευθύνεται στο μονοπάτι που οδηγεί έξω από το δάσος. Αναρωτιέται πότε ο Λίνκολν θα σταματήσει να θέλει να κρατάει το χέρι της, αλλά για την ώρα φαίνονται εξίσου ευτυχησμένοι με τη συμφωνία. Σε λιγότερα από είκοσι βήματα τα δέντρα ανοίγουν –είναι μόνο μια ψευδαίσθηση η απομόνωση αυτού του μέρους– και ακούγεται ο ήχος από τον καταρράκτη που σκάει πάνω στα βράχια μπροστά από το έλθεμα με τις βίδρες.

Η βίδα είναι ένα από τα αγαπημένα τους ζώα, ένα από τα λίγα που ακόμα αποσπούν τον Λίνκολν από τις ιστορίες του. Οι δύο βίδρες έχουν ένα τεράστιο έλθεμα σε στιλ σπηλαίου με προεξοχές ψεύτικων βράχων, και τα ζώα κουλουριάζονται και αναποδογυρίζουν και βουτούν μέσα σε μια πρασινωπή λιμνούλα πίσω από έναν φαρδύ γυάλινο τοίχο. Τα βράχια προεξέχουν πάνω από το μονοπάτι, ενώ ένας καταρράκτης τρέχει με ορμή πάνω από τα κεφάλια των επισκεπτών και χύνεται σε μια λιμνούλα με χελώνες γεμάτη νούφαρα και καλαμιές και κάτι κοτσάνια με μοβ λουλούδια. Το ξύλινο μονοπάτι που στρίβει πάνω από τη λιμνούλα τής φαινόταν πάντα το ωραιότερο μέρος του Δασότοπου – τώρα, όμως, φαίνεται απλώς άδειο.

Ο Λίνκολν γελάει δίπλα της. «Κοίτα τη βίδα. Κοίτα πώς κολυμπάει».

Ακόμα παλεύει με λέξεις που τελειώνουν σε *-δρα*. «Βίδα», λέει αντί για «βίδαρα». Αλεξάνδ-α. Πάμε να κάσουμε στην εξέδ-α.

«Μου αρέσουν οι πατούσες της», λέει η Τζόαν.

«Έχει πατούσες; Όχι πτερύγια; Αληθινές πατούσες όπως ο σκύλος, ή πατούσες με δάχτυλα όπως η μαϊμού;»

Η Τζόαν μπαίνει στον πειρασμό να σταματήσει και να επισημάνει την ανατομία των βιδρών – αυτό είναι που θέλει περισσότερο για εκείνον, ίσως, να δει δηλαδή ότι η ζωή είναι γεμάτη εντυπωσιακά πράγματα, να ξέρει ότι θα πρέπει να δίνει προσοχή. *Κοίτα, είναι όμορφο*, είτε ο Λίνκολν κοιτώντας μια λίμνη από βενζίνη στο πάρκινγκ του ζωολογικού κήπου, αλλά δεν έχουν χρόνο. Τραβάει το χέρι του και εκείνος έρχεται αρκετά εύκολα, αν και το κεφάλι του γυρίζει αργά από τη βίδα. Καθώς πατούν πάνω στην ξύλινη γέφυρα, με νούφαρα κι απ' τις δυο πλευρές, εκείνη εύχεται να δουν και κάποιον άλλο, κάποια άλλη οικογένεια που φλυαρεί, που επίσης έχει αργήσει. Όχι ότι είναι ασυνήθιστο να έχουν όλο το μονοπάτι δικό τους. Συχνά δε βλέπουν κανέναν άλλο σε όλη τη διαδρομή προς την έξοδο το απόγευμα, και είναι πιο κοντά στην ώρα του κλεισίματος απ' ό,τι συνήθως. Επιταχύνει το βήμα της.

«Θέλεις να παραβγούμε;» ρωτάει η Τζόαν.

«Όχι».

«Θέλεις να κάνουμε τηδηματάκια με το ένα πόδι;»

«Όχι, ευχαριστώ».

Ο Λίνκολν περπατάει βαριά.

Μερικές φορές η Τζόαν αναρωτιέται αν η αποφασιστικότητα του να μην κάνει ένα πράγμα είναι αντιστοίχως ανάλογη με τον βαθμό ενθουσιασμού που δείχνει εκείνη γι' αυτό. Συνεχίζει να χασομεράει κατά μήκος της γέφυρας, στα-

ματώντας για να ξεφύγει από μια σκνίπα ή για να καρφώσει το βλέμμα του σε έναν πιτσιλωτό κυπρίνο. Στέκεται ακίνητος για να ξύσει το μάγουλό του. Όταν του ζητάει να βιαστεί, εκείνος κατσουφιάζει, και η Τζόαν ξέρει από την έκφραση του προσώπου του τι θα ζητήσει.

«Θέλω να με κουβαλήσεις», λέει.

«Δεν μπορώ να σε κουβαλήσω σε όλη τη διαδρομή μέχρι το αυτοκίνητο», λέει η Τζόαν. «Έχεις μεγαλώσει πολύ».

Βλέπει το χείλος του που κρεμάει.

«Ορίστε ο συμβιβασμός μου», λέει εκείνη, προτού χειροτερέψει κι άλλο το πράγμα και τους κάνει να αργοπορήσουν ακόμα περισσότερο. «Θα σε σηκώσω όταν φτάσουμε στα σκιαχτρά και θα σε κουβαλήσω από εκείνο το σημείο. Πρώτα όμως πρέπει να περπατήσεις ως εκεί, ναι;»

«Εντάξει», λέει εκείνος, αν και η φωνή του είναι ασταθής, το χείλος του κρεμάει κι άλλο, και αρχίζει να κλαίει γοερά ακόμα κι ενώ συγχρονίζει τον βηματισμό του με τον δικό της.

Της περνάει απ' το μυαλό ότι δεν του εξήγησε πως δεν μπορεί να κλαίει καθώς περπατάει. Τυπικά, δέχεται τους όρους της. Είναι πιθανό να βγάλει κραυγές σε λίγα δευτερόλεπτα, και η προσοχή του θα αποσπαστεί από κάποια φευγαλέα σκέψη για το κράνος του Θορ ή για την καλύπτρα του Όντιν. Είναι πιθανό απλώς να κλάψει πιο δυνατά, και εκείνη θα ενδώσει και θα τον σηκώσει επειδή στην ουσία έχει κάνει αρκετό δρόμο, χωρίς να παραπονεθεί, με τα ποδαράκια του. Είναι πιθανό να συνεχίσει να κλαίει και εκείνη να μείνει ανυποχώρητη και να τον αναγκάσει να περπατήσει όλη τη διαδρομή μέχρι το αυτοκίνητο επειδή δεν θέλει να γίνει ο Λίνκολν ένα από εκείνα τα παιδιά που έχουν εκρήξεις θυμού.

Τι σύστημα ελέγχων και ισορροπιών –η ανατροφή–, προβλέψεων και εικασιών και αναλογιών κόστους-οφέλους...

Μια λιβελούλα μετεωρίζεται και εφορμά. Ένας ερωδιός

διαλέγει τη διαδρομή του στην άκρη του νερού. Το ξύλινο μονοπάτι κόβει μέσα από δέντρα και άγριο χορτάρι, πέρα δώθε.

Ο Λίνκολν έχει σταματήσει το κλάμα και η Τζόαν είναι σχεδόν σίγουρη πως σιγοτραγουδάει τον ύμνο των Τζόρτζια Μπούλντογκς –«Δόξα στην παλιά Τζόρτζια! / Δόξα, δόξα στην παλιά Τζόρτζια!»–, παρόλο που, μόλις ολοκληρώνει τη σκέψη της, εκείνος περνάει στους Τέξας Λόνγκχορνς. Κανείς στην οικογένειά τους δεν είναι οπαδός των δύο αυτών ομάδων, αλλά εκείνος αφομοιώνει στίχους ύμνων όπως αφομοιώνει υπερήρωες και κακούς.

Είναι συλλέκτης. Συσσωρεύει.

Μέσα από τα δέντρα η Τζόαν βλέπει την κορυφή του καρουζέλ που μοιάζει με σκηνή. Λάμπει κατάλευκη κάτω από τον ξεπλυμένο ουρανό. Περνούν έναν χώρο περιφραγμένο με κοτετσόσυρμα, με έναν αετό με ένα πόδι και ένα τμήμα με μια σχεδόν αόρατη περιφραξη για ένα ζευγάρι τσιγκνιάδες. Υπάρχουν κούτσουρα και οφιοπώγωνες και πράσινα –στο χρώμα του μοσχολέμονου– αγριόχορτα. Η Τζόαν περπατάει προς ένα κλαδί που προεξέχει, και ένα από τα φύλλα του αποκόπτεται, μετατρέπόμενο έτσι σε κίτρινη πεταλούδα που ελίσσεται ψηλά στον ουρανό.

Επιτέλους, βρίσκονται πάλι στα τιμεντένια πεζοδρόμια, που είναι φαρδιά σαν δρόμοι. Φανάρια από κολοκύθες στηρίζονται πάνω στους πασσάλους του φράχτη.

Κάνουν λίγα βήματα μες στον πολιτισμό και η Τζόαν ρίχνει μια ματιά στο καρουζέλ. Είναι ακίνητο και σιωπηλό· οι ζωγραφισμένες καμηλοπαρδάλεις και οι ξέβρες και οι αρκούδες και οι γορίλλες και οι στρουθοκάμηλοι έχουν παγώσει. Στον Λίνκολν άρεσε πολύ το καρουζέλ, παρόλο που καβαλούσε μόνο τη ξέβρα. Τώρα τα ζώα του καρουζέλ έχουν γύρω τους λαστιχένιες νυχτερίδες και μικροσκοπικά φαντάσματα από χαρτομάντιλα που αιωρούνται και κρέμονται από τον ξύ-

λινο σκελετό. Εκείνη και ο Λίνκολν βρίσκονται πολύ κοντά, έτσι που το λευκό κάλυμμα του καρουζέλ από καραβόπανο απλώνεται αποπάνω τους, φωτεινό και αποπνέοντας ηρεμία.

«Μαμάκα», λέει. «Κουβάλησέ με».

«Όταν φτάσουμε στα σκιάχτρα», λέει εκείνη, αγνοώντας τα χέρια του που απλώνονται προς το μέρος της. «Λιγάκι πιο πέρα».

Δε διαμαρτύρεται αυτή τη φορά. Περνούν βιαστικά το καρουζέλ προς τον χώρο εστίασης και την Παιδική Ζώνη του Σπλας Παρκ: το νερό από τους πίδακες, στο ύψος των ώμων, καμπυλώνει ακόμα πάνω στα τετράγωνα στο χρώμα του μπλε βατόμουρου.

«Η Μέδουσα ήταν εδώ», ανακοινώνει ο Λίνκολν, και εκείνη κοιτάζει πέρα από το νερό που ψεκάζεται, προς το σκιασμένο σημείο με τα πέτρινα αγάλματα μιας χελώνας, ενός βατράχου και μιας σαύρας. Αυτές τις μέρες, όποτε βλέπουν πέτρινες φιγούρες, είναι σημάδι ότι η Μέδουσα έχει περάσει από κει. *Ο Σπάιντερμαν ήταν εδώ*, λέει σε ιστούς αράχνης.

«Τα καημένα», λέει η Τζόαν, επειδή αυτό λέει κάθε φορά που περνούν μπροστά από θύματα της Μέδουσας.

«Έπρεπε να είχαν κρατήσει τα μάτια τους κλειστά», λέει εκείνος, επειδή αυτό λέει κάθε φορά.

Η Τζόαν ρίχνει μια ματιά στα σκοτεινά τζάμια του Καφέ Κοάλα, με ράφια γεμάτα σάντουιτς με πλαστικό περιτύλιγμα και Τζελ-Ο και σφιχτοβρασμένα αυγά, δε βλέπει, όμως, ίχνος κίνησης μέσα. Οι πλαστικές καρτέλες είναι αναποδογυρισμένες πάνω στα τετράγωνα τραπέζια. Το προσωπικό συνήθως κλείνει τα εστιατόρια και κλειδώνει τα κτίρια δεκαπέντε λεπτά πριν από την ώρα κλεισίματος, οπότε δεν εκπλήσσεται.

Μακριά στα δεξιά τους είναι η παιδική χαρά με τα βραχώδη βουνά και την κρεμαστή γέφυρα. Μια φορά και έναν καιρό, ο Λίνκολν ενδιαφερόταν για την Ανταρκτική, κι έτσι

τα μεγάλα βράχια ήταν παγόβουνα. Ύστερα, την περασμένη άνοιξη, έπαιξε Ιππότες και Κάστρα πάνω στην κρεμαστή γέφυρα, ουρλιάζοντας σε άορατους βασιλιάδες να φέρουν τα κανόνια και να γεμίσουν τους καταπέλτες με βράχια. Τώρα η ίδια γέφυρα είναι πάντα το μονοπάτι του Θορ προς τη γη στα χρώματα του ουράνιου τόξου. Σε έναν χρόνο εκείνος θα είναι στο νηπιαγωγείο και αυτές οι μέρες των υπερηρώων θα ξεθωριάσουν και θα αντικατασταθούν από κάτι που εκείνη δεν μπορεί να μαντέψει, και μετά, κάποια στιγμή, ο ίδιος ο ζωολογικός κήπος θα αντικατασταθεί και η ζωή θα έχει προχωρήσει και αυτό το αγόρι που κρατάει το χέρι της θα έχει γίνει κάποιος άλλος.

Συντομεύουν τώρα, περπατώντας βιαστικά δίπλα από το μαγαζί με τα είδη δώρων και την ξύλινη κατασκευή όπου ένα παιδί μπορεί να χώσει το κεφάλι του μέσα σε μια τρύπα και να προσποιηθεί ότι είναι γορίλλας. Επιβραδύνουν στα ενυδρεία, που είναι υπερφορτωμένα με φύκια, στην άκρη του Παιδότοπου –ο Λίνκολν δεν μπορεί να αντισταθεί και να μην ψάξει για τη γιγάντια χελώνα–, και μια μεγαλύτερη γυναίκα εμφανίζεται λίγα μέτρα μπροστά τους, ακριβώς στη γωνία των τοιχωμάτων του ενυδρείου, τρεκλίζοντας ελάχιστα προς τα πίσω. Κρατάει ένα παπούτσι.

«Η πέτρα βγήκε, Τάρα», λέει, και μια συγκεκριμένη χαρούμενη απόγνωση στη φωνή της φανερώνει πως πρόκειται για μια γιαγιά. «Ελάτε τώρα».

Δύο ξανθά κορίτσια, σίγουρα αδερφές, βγαίνουν έξω και η γιαγιά σκύβει, δίνοντας το παπούτσι στο μικρότερο κορίτσι. Τα μαλλιά της είναι πιασμένα κοτσιδάκια και φαίνεται λίγο μικρότερη από τον Λίνκολν.

«Πρέπει να φύγουμε», λέει η γιαγιά καθώς βάζει το λαστιχένιο σανδάκι σε ένα ποδαράκι. Ύστερα σηκώνεται όρθια.

Η μικρότερη λέει κάτι, υπερβολικά χαμηλόφωνα για να το

ακούσουν, παρόλο που είναι όλοι λίγα μέτρα τώρα μακριά ο ένας από τον άλλο. Κάμποσες μύγες χτυπούν πάνω στο γυαλί του ενυδρείου.

«Θα τα βγάλω όταν φτάσουμε στο αυτοκίνητο», λέει η γιαγιά, ξέπνοη. Κάνει ένα βήμα χωρίς ισορροπία ενώ κρατάει τα κορίτσια από τους καρπούς. Τα κορίτσια βλεφαρίζουν προς τον Λίνκολν, ύστερα, όμως, η γυναίκα τα σπρώχνει μπροστά.

«Αυτή είναι γιαγιά», λέει ο Λίνκολν, υπερβολικά δυνατά, ενώ σταματάει αρκετά απότομα, έτσι που το χέρι της Τζόαν τινάζεται.

«Έτσι νομίζω κι εγώ», ψιθυρίζει.

Η Τζόαν ρίχνει μια ματιά προς τη μεγαλύτερη γυναίκα – μια λουλουδένια χημική μυρωδιά υπάρχει στον αέρα, άρωμα που της θυμίζει την κυρία Μάνινγκ στην έκτη δημοτικού, η οποία έδωσε σε εκείνη μόνο, σε κανέναν άλλο, ένα αντίγραφο του *Island of the Blue Dolphins** την τελευταία μέρα του σχολείου, αλλά η γυναίκα και τα εγγόνια της έχουν φύγει τώρα, έχοντας ήδη περάσει τη στροφή του τελευταίου ενυδρείου.

«Αν είχα γιαγιά, θα ήταν έτσι;» ρωτάει ο Λίνκολν.

Έχει εμμονή με τους παππούδες και τις γιαγιάδες τώρα τελευταία. Η Τζόαν ελπίζει ότι αυτό θα περάσει γρήγορα, όπως όλες οι άλλες φάσεις του.

«Έχεις γιαγιά», λέει η Τζόαν ενώ τον τραβάει πάλι μπροστά. «Η γιαγιούλα. Η μανούλα του μπαμπά. Ήταν εδώ τα Χριστούγεννα, δε θυμάσαι; Απλώς μένει μακριά. Πρέπει να πάμε, γλυκέ μου».

«Κάποιοι έχουν πολλούς παππούδες. Εγώ έχω μόνο μία γιαγιά».

* *Το νησί των μπλε δελφινιών* (1960), μυθιστόρημα για παιδιά, του Σκοτ Ο' Ντελ.

«Όχι, έχεις τρεις παππούδες. Δε θυμάσαι; Τώρα πρέπει να προχωρήσουμε, αλλιώς θα έχουμε μελεάδες».

Οι μαγικές λέξεις. Γνέφει καταφατικά και επιταχύνει, με πρόσωπο πολύ σοβαρό και αποφασιστικό.

Κάτι ακούγεται πάλι σαν να σκάει, πιο δυνατά και πιο κοντά από πριν, ίσως μια δωδεκαριά έντονοι κρότοι στον αέρα. Σκέφτεται ότι μπορεί να είναι κάτι σχετικό με τα υδραυλικά.

Έχουν φτάσει στην άκρη μιας λιμνούλας –η μεγαλύτερη στον ζωολογικό κήπο, σχεδόν κανονική λίμνη– και η Τζόαν βλέπει φευγαλέα κύκνους που σκίζουν το νερό στα δύο. Το μονοπάτι κάνει διχάλα: η δεξιά διακλάδωση θα τους οδηγήσει γύρω από την απέναντι πλευρά της λιμνούλας, μέσα από το έκθεμα της Αφρικής, αλλά η αριστερή θα τους οδηγήσει στην έξοδο μέσα σε λίγα παραπάνω δευτερόλεπτα. Βλέπει το φωτεινό πράσινο και κόκκινο των παπαγάλων ευθεία πάνω· είναι ασυνήθιστα ήσυχοι. Της αρέσει το νησάκι τους καταμεσής όλου αυτού του τσιμέντου –μια χτιστή λιμνούλα με ένα χορταριασμένο βουναλάκι και ψηλόλιγνα δέντρα–, και αυτή είναι πάντα η πρώτη και η τελευταία τους στάση, το τελικό τελετουργικό κάθε επίσκεψης.

«Ξεκίνα να κάνεις εξάσκηση στα παπαγαλίσια κραξίματά σου», του λέει.

«Δε χρειάζομαι εξάσκηση», λέει. «Θέλω μόνο να δω τα σκιάχτρα».

«Θα πρέπει να τα κοιτάμε ενώ περπατάμε».

Μια μακριά σειρά από σκιάχτρα είναι στημένη κατά μήκος του φράχτη που περιβάλλει τη λιμνούλα. Πολλά έχουν κολοκύθα για κεφάλι, και ο Λίνκολν μαγεύεται απ' αυτά. Λατρεύει το σκιάχτρο του Σούπερμαν και του αστροναύτη –με την κολοκύθα ζωγραφισμένη σαν λευκό διαστημικό κράνος–, και ειδικά τον Γάτο με το Καπέλο.

«Εντάξει, γλυκέ μου», λέει.

Εκείνος αφήνει την παλάμη της και σηκώνει τα χέρια του.

Η Τζόαν ρίχνει μια ματιά κατά μήκος του φράχτη, ενώ εντοπίζει το έντονο μπλε κολοκυθοκέφαλο του Πιτ του Γάτου. Περίπου στα μισά του φράχτη αρκετά σκιάχτρα έχουν πέσει. Πεταμένα από τον άνεμο, υποθέτει η Τζόαν, αλλά όχι, δε φουσούσε. Κι όμως, τα σκιάχτρα έχουν καταρρεύσει, περίπου έξι απ' αυτά είναι διασκορπισμένα σε όλη τη διαδρομή μέχρι το έκθεμα με τους παπαγάλους και παραπέρα.

Όχι, δεν είναι σκιάχτρα. Δεν είναι σκιάχτρα.

Βλέπει ένα χέρι να κουνιέται. Βλέπει ένα σώμα υπερβολικά μικρό για να είναι σκιάχτρο. Μια φούστα, ανεβασμένη άπρεπα πάνω έναν λευκό γοφό, πόδια λυγισμένα.

Αργεί να σηκώσει τα μάτια, αλλά όταν κοιτάζει πιο πέρα, μετά τις σιλουέτες πάνω στο έδαφος, μετά τους παπαγάλους, προς το μακρύ, αδιάφορο κτίριο με τις δημόσιες τουαλέτες και τις πόρτες με την ένδειξη ΜΟΝΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ, βλέπει έναν όρθιο άντρα που κοιτάζει μακριά από την Τζόαν και στέκεται ακίνητος. Βρίσκεται δίπλα στον πίδακα. Φοράει τζιν και σκούρα μπλούζα, χωρίς μπουφάν. Τα μαλλιά του είναι καστανά ή μαύρα, και, εκτός απ' αυτά, δε βλέπει λεπτομέρειες, αλλά δεν μπορεί να μην το προσέξει όταν εκείνος τελικά κινείται. Κλοτσάει την πόρτα της τουαλέτας, και ο αγκώνας του σηκώνεται για να την πιάσει, με ένα όπλο στο δεξί του χέρι, κάτι που μοιάζει με τουφέκι, μακρύ και μαύρο, ενώ το στενό τελειώμά του απλώνεται σαν κεραία πέρα από το σκούρο κεφάλι του καθώς χάνεται μέσα στις γυναικείες τουαλέτες, ανάμεσα στους ανοιχτοπορτασίνους τοίχους τους.

Η Τζόαν νομίζει ότι και κάτι άλλο κινείται γύρω από τους παπαγάλους, κάποιος άλλος ακίνητος στα πόδια του, αλλά αποστρέφει το βλέμμα της εκείνη τη στιγμή. Δε βλέπει περισσότερα.

Αρπάζει τον Λίνκολν και τον σηκώνει πάνω με δυσκολία, ενώ τα πόδια του κρέμονται βαριά καθώς εκείνος προσγειώνεται πάνω στον γοφό της· το δεξί της χέρι αρπάζει τον αριστερό καρπό της κάτω από τον πισινό του, ενώνοντας έτσι τα χέρια της.

Τρέχει.

Ο ζωολογικός κήπος έχει σχεδόν αδειάσει καθώς η Τζόαν και ο τετράχρονος γιος της απολαμβάνουν κάποιες τελευταίες στιγμές παιχνιδιού. Είναι χαρούμενοι γιατί πέρασαν μια υπέροχη μέρα μαζί. Αλλά αυτό που αντικρίζει η Τζόαν, ενώ κατευθύνεται προς την έξοδο, την αναγκάζει να γυρίσει και πάλι πίσω τρέχοντας, με το παιδί στην αγκαλιά της. Για τις επόμενες τρεις ώρες δεν έχει άλλη επιλογή παρά να τρέξει για να σώσει τη ζωή της και τη ζωή του γιου της.

Η Τζόαν ξέρει καλά τα κρυφά μονοπάτια και τις πτέρυγες υπό ανακαίνιση, τα καλύτερα σημεία του καρουζέλ και τους αυτόματους πωλητές σνακ. Και αυτή η γνώση θα τη βοηθήσει να βρίσκεται ένα βήμα μπροστά από τον κίνδυνο.

Ένα αριστουργηματικό θρίλερ και ταυτόχρονα μια προσπάθεια εξερεύνησης της έννοιας της μητρότητας, από τις πιο τρυφερές πτυχές μέχρι την άγρια δύναμή της.

Ένα μυθιστόρημα που αναζητά τα όρια ανάμεσα στα ζωώδη ένστικτά μας για επιβίωση και στο ανθρώπινο καθήκον μας να προστατεύουμε ο ένας τον άλλο.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2170-4

9 | 786180 | 121704

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19408

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ